

poldere olandeze

Studiu de caz

prezentare generala – tematici de dezvoltare
dupa studiul realizat de Institutul Olandez de Arhitectura (N.A.I.)

Olandezii au transformat de timpuriu pamantul marii, in pamant continental. Cu 2000 de ani in urma, stramosii olandezilor au inceput sa realizeze primele diguri.

In 1287 aceste diguri care opreau Marea Nordului, s-au distrus si apa a inundat tara. O noua mare a fost creata deasupra terenului initial, numele: Zuiderzee (Marea de Sud). In urmatoarele secole, olandezii au incercat sa impinga apele acestei mari catre matca, construind diguri si poldere.

Polderul este termenul utilizat pentru a descrie orice bucata de teren adusa la suprafata.

O data ce digurile sunt construite, pompele sunt utilizate pentru a tine solul uscat. De la inceputul secolului al XIII-lea, morile de vant au fost utilizate pentru a pompa apa in exces din solul fertil. Astazi, majoritatea morilor au fost inlocuite cu pompe electrice si diesel.

In 1916 au avut loc furtuni si inundatii, care au determinat pe olandezi sa inceapa un proiect major de transformare a lui Zuiderzee in continent. Din 1927 catre 1932, un dig lung de 30,5km (19 mile), numit Afsluitdijk (Digul Bariera) a fost construit, transformand Zuiderzee in IJsselmeer, un lac cu apa curata. De altfel, o mare parte a Olandei este delta Rinului si a altor rauri.

Alte diguri de protectie au fost ridicate, micșorand suprafata lui IJsselmeer. Noul pamant a dus la formarea provinciei Flevoland din ceea ce a fost in trecut mare. Instalatiile de protectie a Marii Nordului reprezinta una din cele sapte minuni ale Lumii Moderne, conform Societatii Americane a Inginerilor Civili.

Astazi, aproximativ 27% din Olanda se afla sub nivelul marii. Aceasta zona gazduieste 60% din populatia tarii de 15.8 milioane locuitori.

